

Predikant je premočil strehe pod seboj kakor so se vezale v treh pramenih iz severa na jug. Mrmral je ali z ljubeznijo ali s srdom, kakor že je bila ali hiša evangeljskega meščana ali dom papežnikov:

»Vzdajem vam dober večer, vi moji verni orožniki. Vam pa vzdajem hudiča, ogenj in lajno, ki ne rodite za besedo čiste resnice.« Šel je za drago strmih streh in jih je vedel po vrsti: »Martin Kunstl moj, Tone Oven Treiberjev, Janez Zamujen moj, Jurij Porenta Treiberjev, Heinricher moj, Strauss, Mernhardt, Stockzahndt moji, Urh Sparer, Klemen Raša Treiberjeva; vdova Kristančeva moja, Omersa, Smrkovec, Haertl, Štempihar, Janežič, Bogat, Treiberjevi, seme papežniško...« Kakor da sočuvstvuje z besedo predikantovo, se je razvnela pesem iz nižine v bridko molitev:

»Ne daj, Oče, naš ljubi Bog,
da bi od nas se vzel tvoj uk.
Zateri Turka, papeža,
kir zašpotujo Jezusa.«

Pesem je zanesla predikantovo uho in je opazil mladca, ki je pel. Potem pa je privezala pozornost njegovega duha streha edine evangeljske hiše med dvajsetimi papežniškimi na savski strani mesta. Vstala je žalost vanj, bridkost spominov za pokojnim tastom in žalost nad njimi, ki mu niso več sličili v gorečnosti in veri in ljubezni do čiste evangeljske besede. Zopet se je zavedel v svoj smoter in klic iz sanj in je vrgel glavo v smer proti polju na jugu. Rahel vonj zarje je ležal vse čez mimo samotnih brez do daljne kočee koncem polj, ki je tiho razpadala, odkar je bila umrla v njej stara ženica veščica, kateri so še v grobu z glogovim kolecem prebodli telo. Predikantu je planilo v licu. Prav ob koči je bil vzrastel jezdec v polje med zarjo večera in mrak noči. V bogovcu je oživelo kakor spoznanje iz višav in je zaklical uverjen, da je vstalo in je jezdec njegov sin, njegov daljni orožnik iz Nemcev, Tiferinov štipendist.

»Tebe mi je napovedalo, moj sin, moj Gedeon,« je mrmral; »jašeš, jašeš.« Stegnil je roke predse, daljnemu v pozdrav. Iz globeli se je oglasila nova pesem, bridkejša:

»Tam pri teh vodah Babilon
smo žalostno sedeli...«

KRALJ FRANC: TRENTARSKI ŠTUDENT II.

Ni je čul, ni poslušnil.

Koj nato pa je zato sunilo jezno in uporno, izzivaje hripavo in zelo glasno:

»V Kranji je zdaj en papežnik,
tega hudiča učenik,
Treiber je njegovo ime,
pravo hudičevo seme,«

Bila je morda jezna očetova beseda iz veže, ki je še podpihala mlado hlapčičevo gorečnost. Bila je morda zasmehljiva opazka Erazmovega brata, ki je bil za nekaj dni prišel iz ljubljanskih šol domov in si baš likal obleko, ker ga je bil domači župnik povabil na večerjo. Morda je bila celo hudomušna opomba in pomilujoč nasmeš sosedove hčerke, Erazmove vrstnice, žive Snedčeve Agate, ki je gorela za mladim in ni hotel norski mladec roditi za njeno prijateljstvo.

»Treiber je njegovo ime,
pravo hudičevo seme,«

je ponovil Wassermannov bojevito, strastno, a se umiril, ko je videl, da je mož v zvonovih pogledal z bridkim nasmehom